

DE TIJGER BRIGADE

Wekblad van De Tijger Brigade

No. 64

Secretariaat en Administratie:

DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG 12 JULI 1947.

OPLAAG 7500

IN MEMORIAM

JOHANNES H. DERKSEN.

31ste Hp. V. A.

Kort en moeilijk was zijn leven, aangrijpend het einde. Stijl, onopvallend, maar trouw deed hij zijn werk. Plotseling uit ons midden verdwenen, werd na weken van spanning en hoop de toch ook weer zo voor de hand liggende veronderstelling dat hij niet meer in leven zou zijn, tot vreselijke werkelijkheid. Op 3 Juli hebben wij zijn laatste resten ter aarde besteld.

Ons medeleven gaat uit naar zijn broers en pleegzusters in dit grote leed. Mysterieus was het einde van Jo Derksen. Wie zal zeggen, hoe zwaar zijn strijd tegen de dood geweest is, hoe zwaar ook zijn strijd tegen het leven?

Maar wij horen de stem van Hem, Christus, die dood geweest is en zei, Hij leeft, de stem, die komt vanuit het land waar alle vragen opgelost worden:

„Die in mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.“

Veldprediker Wassink.

Kpl. O. V. W. R. Beversluys — 0-2-6 R.I.
overleden 5 Juli 1947

Sid. D. Polak — 3-2-6 R.I. overleden 8 Juli 1947

Twee flinke jonge kerels gingen van ons heen. Beiden trof de dood na een ziekte van slechts enkele dagen.

Kpl. Beversluys, een forse jonge kerel, beminnd door al zijn kameraden om zijn steeds opgewekt, vrolijk karakter. Hulpvaardig en vervuld van den echt Nederlandsen geest, die hem in de bezettingsjaren de strijd tegen den bezetter deed aanbinden.

Sid. D. Polak, de jongste van ons bataljon. Hij moest nog twintig worden. Hoe jong ook, hij stond steeds op de bres en was een goed kameraad voor allen.

Beiden zullen wij missen. Ook zij laten een leegte achter, hier en in Nederland bij hun dierbaren. Moge de gedachte, dat zij beiden hun plicht deden, de achtergeblevenen tot troost strekken.

Kpl. Beversluys, rust zacht, kameraad.

Sid. Polak, rust zacht, kameraad.

J. v. A.

Van U ontvangen wij

Van U ontvangen wij bij 't eerste ochtendgloren

Den nieuwe dag, in d' eeuwigheid geboren.

Gij zijt de Heer der dagen-voorraadschuur,

Gij geeft aan ieder afgestapeld tijt en uur.

Gij kent het aantal, dat ons nog is toegemeten,

Gij zult bij 't morgenlicht geen sterreling vergeten.

De een geeft Gij zijn eerste, schuchtere levensdag,

Ben ander is er, die voor 't laatste Uw gouden zonlicht zag,

Leer Gij ons, Heer, op 't aantal niet te letten,

Maar Uw genadegift in daden om te zetten.

Want Gij verzamelt onze vijf-vervuchte dagen

Om op Uw oordeelsdag ons rekenschap te vragen.

Vul Gij dan onze zwakke handen met Uw kracht,

En weer van onse ziel de schaduw van de nacht.

S. de Vries O-II-6 R.I.

Vitamine „G.“

Smokkelars zijn onschuldig uitziende mensen, die van den prijs geen kwaad weten. Je zoudt ze voor onschuldige mensen houden, wanneer je alleen maar afging op hun uiterlijk en hun woorden. Waarom mag je geen gouden sranszolen dragen of geld in olievaten stoppen? Niet altijd dekt de ving de lading: er kan ondergedijft spul zitten in een keurige verpakking met een prachtige tjap erop. Een boek met een smaakvol handje kan vergif bevatten.

Maar de buitenkant is dan ook niet dat, wat de doorslag geeft. Er zijn kininepillen, die bar vies straken, maar verbandend goed zijn tegen malaria.

Er zijn dieroeks met een groene schil, die toch rijp en sappig-zoet zijn! Als je pas in Indië bent is alles nog zo anders, zo vreemd, zo gek. Je moet nog wennen en de binnenkant leren kennen, de bedoeling van de mensen.

Er zullen er velen zijn, die je verstrakken en bij een voorlichting. Gelukkig dikwijls niet een goede bedoeling. Maar ook toch wel om zo'n „baar“ te grazen te nemen. Ze zullen hun kennis wel eens even luchten. Zo lang het maar bij sterke verhalen blijft is het zo erg niet. Die zijn vaak wel doorzichtig. Die geloof je toch niet, evenmin als wat een verkoper op de passar je probeert wijs te maken. Daar laat je je niet zo gauw belemmeren en begin je al gauw met twarwen, nadat een ander je wegwijis gemaakt heeft in getallen en geldstukken.

Jammer, dat op ander terrein zo valen zich zo gemakkelijk laten meetroten, op sleedouw nemen. Onder allerlei mooie voorwendsels: je moet het leven toch leren kennen: je moet niet eenzijdig zijn: je moet toch kunnen meespreken. Ze zijn als een limonade flesje: er kunnen nog zo mooie etiketten op zitten en van een daverende tjap voorzien zijn, toch kun je, als er rommel in zit, dysenterie ertvan krijgen. Ze zijn als een toko met een schitterende etalage, als schoenen van geteuleer als een liet grietje met een Europoos jurkje: schijn bedriegt. Je lust geen ramboelans, omdat je denkt, dat de vrucht net zo zal zijn als de schil: je blijft in een mangga, die er sappig uitziet en je kunt er nog niet eens roedjakk van maken.

Het gaat om de kern, de binnenkant, de inhoud. Die moet gaaf en gezond zijn. Daar kijkt een kenner naar. Niet naar de buitenkant, de verpakking, het vernis. Christus sprak van mensen, met een mond vol mooie woorden: met hun mond erkennen ze Hem als Heer, maar hun hart is er niet bij. Ze schijnen profeten te zijn, maar het zijn valses: van buiten zien ze er uit zo onschuldig als een schaap, maar

van binnen zijn het vraatzuchtige wolven. Ze doen alsof ze je helpen willen, je gelukkig maken. Maar in werkelijkheid is het totaal anders, kom je bedrogen uit. Dan merk je, dat het maar camouflage was. Dan is het te laat. Dan ben je al beetgenomen. Dan ben je al de pisang. Dan ben je je geluk al kwijt.

Een gewaarschuwd man telt voor twee!

Pak Kebon

Generaal Kruls brengt een visite

Reeds enkele malen hebben wij in de kranten kunnen lezen, dat generaal Kruls na zijn bezoek aan Indië familieleden van alhier dienende militairen met een bezoek vereerde. Wij ontvingen dezer dagen een authentiek bericht van een dergelijk bezoek, gebracht bij de ouders van een soldaat van de T.-Brigade. Wij laten dit schrijven hieronder volgen. Het is gericht aan onze redactie.

Naar aanleiding van het bezoek van Zijne Excellente Generaal Kruls aan Semarang zou ik u het volgende willen melden.

Ik ben namelijk zeer getroffen door de houding, die Zijne Excellente tegenover zijn ondergeschikten aanneemt. Onze zoon dienende bij de staf in Semarang had hem gereden langs verschillende posten en onderdelen van de troepen en toen de taak was afgelopen, moest hij zijn huisadres opgeven. En daar verschoof zowaar Zijn Excellente op Woensdag 21 Mei te Zwijndrecht met Mevrouw Kruls en komt ons mededelen, hoe of onze zoon het maakt. U begrijpt, dat we daar werkelijk verwonderd over waren en we zijn hem dan ook ten zeerste dankbaar. Dit is wel een bewijs, hoezeer Zijn Excellente ook gevoelt wat ouders op prijs stellen. Ook u zal het echter waarschijnlijk goed doen te weten, dat u allen onder een chef dient, die meeleeft met alle rangen van hoog tot laag.

Ik weet niet of dit vermeldenswaard is, maar ik geloof als het in de Tijger werd gepubliceerd het voor velen een aansporing zou zijn om het voorbeeld, dat hier werd gegeven te volgen. Niet dat nu elke officier, die naar Holland komt, overal de groeten moet gaan overbrengen, maar het toont toch de geest die hiechterer schuilt en 't zal ook voor het lagere personeel een aansporing zijn hun meerdere steeds meer te waarderen.

Hoogachtend Joh. Eusem
Zwijndrecht.

Natuurlijk achten wij dit feit vermeldenswaard, meneer Eusem, Daarom hebben wij uw brief gaarne in de Tijger opgenomen. Deze kleine vriendendienst typeert onze generaal als een man naar het hart van den soldaat.

land waar alle vragen opgelost worden:
Die in mij geloofd zal leven, ook al is hij gestorven".
Veldprediker Wassink.

Kpl. O. V. W. E. Beversluys — 0-2-6 R.I.
overleden 5 Juli 1947

en

Sld. D. Polak — 3-2-6 R.I. overleden 8 Juli 1947

Twee flinke jonge kerels gingen van ons heen. Beiden trof de dood na een ziekte van slechts enkele dagen.

Kpl. Beversluys, een forse jonge kerel, bemind door al zijn kameraden om zijn steeds opgewekt, vrolijk karakter. Hulpvaardig en vervuld van den echt Nederlandsen geest, die hem in de bezettingsjaren de strijd tegen den bezetter deed aanbinden.

Sld. D. Polak, de jongste van ons bataljon. Hij moest nog twintig worden. Hoe jong ook, hij stond steeds op de bres en was een goed kameraad voor allen.

Beiden zullen wij missen. Ook zij laten een leegte achter, hier en in Nederland bij hun dierbaren. Moge de gedachte, dat zij beiden hun plicht deden, de achtergeblevenen tot troost strekken.

Kpl. Beversluys, rust zacht, kameraad.

Sld. Polak, rust zacht, kameraad.

J. v. A.

Van U ontvangen wij

Van U ontvangen wij bij 't eerste ochtendgloren
Den menue dag, in d' eenvoudigheid geboren.

Gij zijt de Heer der dagen-voorraadschaar,

Gij geeft aan ieder afgestapt zijn tijd en uur.

Gij kent het aantal, dat ons nog is toegemeten,

Gij zult bij 't morgenlicht geen sterfeling vergeten.

De een geeft Gij zijn eerste, schuchtere levensdag,

Een ander is er, die voor 't laatst Uw gouden zonlicht zag.

Leer Gij ons, Heer, op 't aantal niet te letten,

Maar Uw genadegift in daden om te setten.

Want Gij verzamelt onze gl-verwachte dagen

Om op Uw oordeelsdag ons rekenschap te vragen.

Val Gij dan onze swakke handen met Uw kracht;

En weer van onze ziel de schaduw van de macht.

S. de Vries O.-II-6 R.I.

let nog zo anders, zo vreemd, zo
ger. Je moet nog wemen en de
inhemant leren kennen, de be-
doeling van de mensen.

Er zullen er velen zijn, die je
varen in en bij en voorlichten.

Gelukkig dikwijls niet een goede
bedoeling. Maar ook toch wel om
zo'n, haer" te grazen te nemen.

Ze zullen hun kennis wel eens
even huchten. Zo lang het maar
bij sterke verhalen blijft is het zo
er niet. Die zijn vaak wel door-
zichtig. Die geloof je toch niet,
evenmin als wat een verkoper op
de passar je probeert wijs te ma-
ken. Daar laat je je niet zo gauw
hechmen en begin je al gauw
met tawarren, nadat een ander je
wegwijs gemaakt heeft in getallen
en geldstukken.

Jammer, dat op ander terrein zo
valen zich zo gemakkelijk laten
meetroten, op sleegtoew nemen.
Onder allerlei mooie voorwendsels:
je moet het leven toch leren ken-
nen: je moet niet eenzijdig zijn:
je moet toch kunnen meespreken.
Ze zijn als een Ilmonadeflesje: er
kunnen nog zo mooie etiketten op-
zitten en van een daverende tlap
voorzien zijn, toch kun je, als er
rommel in zit, dysenterie ervaar
krijgen. Ze zijn als een toko met
een schitterende etalage, als
schoenen van geteuleer, als een
hef grietje met een Europees jurk-
je: schijn bedriegt. Je lust geen
ramboetans, omdat je denkt, dat
de vrucht net zo zal zijn als de
schil; je bijt in een mangga, die
er saapig uitziet en je kunt er nog
niet eens roedjak van maken.

Het gaat om de kern, de bin-
nenkant, de inhoud. Die moet gaaf
en gezond zijn. Daar kijkt een ken-
ner naar. Niet naar de buitenkant,
de verpakking, het vernis. Christus'
sprak van mensen, met een mond
vol mooie woorden: met hun mond
erkennen ze Heih als Heer, maar
hun hart is er niet bij. Ze schijnen
profeten te zijn, maar het zijn val-
se: van buiten zien ze er uit zo
onschuldig als een schaap, maar

verreerde. Wij ontvangen dezer da-
gen een authentiek bericht van
een dergelijk bezoek, gebracht bij
de ouders van een soldaat van de
T. Brigade. Wij laten dit schrijven
hieronder volgen. Het is gericht
aan onze redactie.

Naar aanleiding van het bezoek
van Zijne Excellente Generaal Kruis
aan Semarang zou ik u het volgende
willen melden.

Ik ben namelijk zeer getroffen
door de houding, die Zijne Excellen-
tie tegenover zijn ondergeschikten
aanneemt. Onze zoon dienende bij de
staf in Semarang had hem gereeden
langs verschillende posten en onder-
delen van de troepen en, toen de taak
was afgelopen, moest hij zijn huis-
adres opgeven. En daar verscheint
zowaar Zijn Excellente op Woens-
dag 21 Mei te Zwijndrecht met Me-
vrouw Kruis en komt ons mededelen,
hoe of onze zoon het maakt. U be-
grijpt, dat we daar werkelijk ver-
wonderd over waren en we zijn hem
dan ook ten zeerste dankbaar. Dit is
wel een bewijs, hoezeer Zijn Excel-
lentie ook gevoelt wat ouders op
prijs stellen. Ook u zal het echter
waarschijnlijk goed doen te weten,
dat u allen onder een chef dient, die
meeleeft met alle rangen van hoog
tot laag.

Ik weet niet of dit vermeldens-
waard is, maar ik geloof als het in
de Tijger werd gepubliceerd het voor
velen een aansporing zou zijn om
het voorbeeld, dat hier werd gege-
ven te volgen. Niet dat nu elke offi-
cier, die naar Holland komt, overal
de groeten moet gaan overbrengen,
maar het toont toch de geest die
herrachter schuilt en 't zal ook voor
het lagere personeel een aansporing
zijn hun meerdere steeds meer te
waarderen.

Hoogachtend Joh. Eussen
Zwijndrecht.

Natuurlijk achten wij dit feit
vermeldenswaard, meneer Eussen,
Daarom hebben wij uw brief gaar-
ne in de Tijger opgenomen. Deze
kleine vriendendienst typeert on-
zen generaal als een man naar het
hart van den soldaat.

O. V. W. - er wat nu

Tot de taak van Dienst Sociale Zaken behoort ook meer den terugkeer in de burgermaatschappij van gedemobiliseerden voor te bereiden en deze bij het vinden van een gepaste werking hulp te bieden. Dit is een zeer lastige taak, omdat met zoveel onzekere factoren rekening gehouden moeten worden en omdat het aanknopen en onderhouden der vele contacten zeer veel tijd vergt.

Het is een gelukkige omstandigheid, dat in Semarang thans een Arbeidsbemiddeling bureau is geopend, hetwelk zich in het bijzonder ook aan de Arbeidsbemiddeling van militairen zal wijden. De leider van dit bureau, de heer R. H. Rietema, die tot voor kort als Officier in het garnizoen Semarang diende, is speciaal voor zijn huidige functie gedemobiliseerd. In een serie artikelen, waarvan U onderstaand het eerste aantreft, zal hij U op de hoogte brengen van diverse voor U van belang zijnde onderwerpen.

In nauwe samenwerking met den Dienst Verzorging Arbeidsreserve — de officiele naam van het bureau arbeidsbemiddeling — zal gewerkt worden om de belangen der binnenkort te demobiliseren militairen van de T. Brigade op zo goed mogelijke wijze te behartigen.

Hooft Dienst Sociale Zaken.

Voor velen zal de bovenstaande vraag zich binnen onafzienbare tijd voordoen. Indien wij de dienst in de tropen op 2 jaar aannemen, dan zullen de eerste O.V.W.-ers omstreeks het eind van dit jaar worden gedemobiliseerd. Voor velen zal dit betekenen teruggaan naar Nederland en dan wordt Indië alleen maar een herinnering, een avontuur.....

Wij zitten hier in Semarang in een belegerde vesting, je kunt er niet uit. Eyenwel zal menigeen naar de blauwe bergen in de verte hebben gekeken en verlangen in zich gevoeld hebben daar ook eens rond te zwerfen. Velen zijn van dit land gaan houden en willen trachten hier een toekomst te zoeken.

Wat zullen de mogelijkheden zijn.....? Dit is een vraag die makkelijk te stellen maar moeilijk te beantwoorden is. In de eerste plaats is dit natuurlijk afhankelijk van de politieke ontwikkeling in dit land. Maar laten wij de politiek er buiten houden.

Om van een redelijke basis uit te kunnen gaan, zou ik willen aannemen, dat het economische aspect van Indië van vóór 1940 hersteld zal worden, misschien in iets gewijzigde vorm, maar in feite grotendeels hetzelfde. Zonder een sluitende economie is nu eenmaal geen land bestaanbaar, ook Indonesië niet. Het land is tot deze tijd een landbouwstaat geweest, zoals alle jonge landen. Het voerde landbouwproducten zoals suiker, koffie, thee en rubber uit en industrieproducten in. Hiernaast had het Indië van vóór 1940 een opkomende lichte industrie.

De functie van de Europeaan hier is geweest dat te doen wat de Indonesier zelf niet kon. Het kwam neer op het geven van leiding en het nitrageren van vak-kennis. In het algemeen werden dus hier de hogere betrekkingen door Europeanen bekleed, want zoals overal ter wereld werd ook hier hij, die leiding kon geven aan anderen, beter betaald dan zijn ondergeschikten. Hetzelfde geldt voor vakmanschap.

Is de Indonesier nu in staat deze leiding gevende posities zelf te vervullen? Wij zien hier op een Indonesische bevolking van 50 miljoen, om ons bij Java te houden, een wel zeer dunne bovenlaag van

intellectuelen. Is deze bovenlaag voldoende om daaruit de politieke en economische leiders te putten? De meningen lopen hierover uiteen. De extreemnationalist zegt dat hij alles zelf kan, terwijl achter de borreltafel wel eens beweerd werd, dat de Indonesiers alleen geschikt zijn voor huisbediende en koelie. De waarheid zal als gewoonlijk wel in het midden liggen. Wel is het een feit, en dit wordt ook door de gematigde Indonesier volmondig erkend, dat de hulp van de Nederlanders voorlopig niet kan worden gemist.

Ik wil hier herhalen, wat ik reeds schreef. Voor alles wat de Indonesier zelf kan heeft men geen importkrachten nodig. Er zal vraag zijn naar ontwikkelde mensen, die leiding kunnen geven, en naar experts.

Hierover nader in een volgend artikelje.

R. H. R.
Hoofd van de Dienst Verzorging Arbeidsreserve en Arbeidsbemiddeling.

Dienst Vorming presenteert:

Duo Rinbeck - Rietema

Wij waren verrast, toen wij Woensdagmorgen te 11.00 uur het Royal-theater betraden en een fleurig uitgedoste gestalte onder opwerkend pianospel in uitgelaten dans over het toneel zagen zitten. Zo, zo, dit was dus: „Bergcultures speciaal thee en kina door de heer R.H. Rietema“, zoals de ons toegezonden circulaire vermeldde.

Wij weken dat de dienst Vorming er slag van heeft vele argeloze burgers voor haar wagen te spannen: wij hadden echter nooit vermoed, dat zij een achtenswaardig man als de heer Rietema er toe zou kunnen brengen zich in vrouwenkleren te hullen en een thee- en kinadans op te voeren.

Wij bleken ons gelukkig vergist te hebben: dit was de heer Rietema niet. Deze stond even verrast als wij met zijn mond vol tanden inplaats van vol thee en kina, nu eens naar het publiek te staren, dan weer naar de danseres, welke niemand anders was dan Han Rinbeck.

Fijnigende onzekerheid heerste. Was de tamelijk goed bezette zaal gekomen voor de thee of voor de

juifrouw? Een hartelijk applaus onderstreepte het einde van een dans: „Zijn jultje hier voor de thee of voor de juifrouw?“ konden wij snel aan het publiek vragen. „Voor de thee“ was het antwoord: „Maar zo is het ook goed!“

In het bewustzijn dat het publiek dus van hem was en wederrechtelijk door de artieste werd geroeid, besteede de spreker, gesecondeerd door het hoofd van de dienst zelve, het podium om te trachten tot een vergelijk te komen. Zulks bleek mogelijk. Han Rinbeck was aan het repeteren.

Of we nog even geduld hadden. En dat hadden we. Uit dankbaarheid gaf zij ons enkele dansen o.a. een sober, breed-bewegend „in-moriam“, waarmee zij haar avonden kort na de bevestiging placht te openen. Het applaus was niet een geosaar van beleefdheid. Zij had de zaal gepakt.

En daarna begonnen we aan de thee en de kina. De heer Rietema vertelde van de ondernemingen, het harde, maar ook het mooie leven in de tuinen. Ook hij had de zaal mee; totdat hij kwam te spreken over de salarissen. Wat viel dat vele heren tegen! Hadden zij notebene gedacht, dat je in Indië het geld voor het opscheppen had. Zal je daar voor 150 pop in de maand in zo'n theetuin gaan zitten! Nouw moe!“

Dit is wel een merkwaardig verschuifsel. Vele jongelui menen nog steeds, dat in Indië de gebreken eenden je zo in de mond vliegen.

Uit deze voortdacht bleek wel, dat je hard moet werken voor een behoorlijk maar allerminst overdreven loon. Men staart zich echter vaak blind op die geldsom en vergeet dat daar bij komt als een niet in geld uit te drukken toeslag: het prettige werk, het hartelijke land, de arwissing en de kanssen op een betere toekomst, die je kracht geven en frts houden.

Gelukkig waren er vele die de kwestie zo ook zagen en nog wel eens wilden praten met het Bureau Arbeidsbemiddeling, Bodjong 2 (Grote Huis).

Dat was het gevarieerde programma van deze morgen. Vermoedelijk heeft de heer Rietema enkele theeplanters gewonnen en Han Rinbeck een schare toeschouwers voor haar volgende voorstellingen.

M. B.

Dringend hulp gevraagd.

Naar aanleiding van ons artikelje onder bovenstaande titel, waarin in wij de aandacht vroegen voor de „Stichting 1940 — 1945“ ontvingen wij de opmerking, dat reeds vroeger door een ander onderdeel hogere bedragen zijn overgenomen, dan het jon in dat artikel werd genoemd.

Wij weken van „vroeger“ niets ar en baseerden onze opmerking alleen op de officieel bekende resultaten naar aanleiding van de laatste oproep in de garnizoensorders.

Wij zouden ook niet op deze opmerking zijn ingegaan, als zij ons niet de gelegenheid gaf nogmaals met vette letters in de Tijger te plaatsen:

Dringend hulp gevraagd.

Iets over de film Distributie.

Het is nodig iets te vertellen over de moeilijkheden, die zich in de afgelopen maand voordeden en nu nog voordoen met de distributie van films voor de in de Arabiëpel gelegerde leger onderdelen.

Door verschillende oorzaken, welker vermelding mij te ver zou voeren, is er officieel een einde gekomen aan de samenwerking tussen Dienst Welfare en de Regerings Film Dienst Distributie. In verband hiermede moet Dienst Welfare zelfstandig zorgen voor de aanvoer van films. Het aantal rollen, dat nodig is om alle onderdelen, die over statische of mobiele projectoren beschikken, regelmatig (eens per week) van films te voorzien, is zeer groot en helaas beschikt de Sectie Film in deze overgangstijd niet over dit aantal.

In samenwerking met de Marine O. en O. tracht de Sectie deze onaangename periode zo kort mogelijk te doen zijn. Het aantal mogelijkheden van allerlei aard is groot (o.a. de deviezen positie en het geringe aantal films, dat in Indië aanwezig is, waardoor bijv. in Batavia regelmatig drie Theaters het zelfde programma draaien) doch niets wordt nagelaten om weer tot een normale distributie te komen. Hiervoor is echter aller medewerking nodig.

In de eerste plaats dienen de operateurs ervoor te zorgen de trachten om beschikbaar te be- de films te voorkomen. Helaas moet van tijd tot tijd geconstateerd worden, dat door onkunde en slordigheid bijv. films terug komen, waarbij ernstige beschadigingen aan de perforatie hebben plaats gevonden. Vooral met het draaien van mobiele projectoren, die niet van Iste klas fabricaat zijn, moet de grootste omzichtigheid betracht worden. Laat geen operator ooit vergeeten, dat slordigheid van hem talloze militairen dupeert! Verder is het van het allergrootste belang, dat de door- of terugzending der films op het juiste, in de trommel aangegeven, tijdstip geschiedt. Stagnatie in deze verzendingen, door welke oorzaken dan ook, werpt het gehele distributie systeem omver en maakt onze taak bijna onmogelijk.

De situatie bij de 16 mm. films is deze, dat over de gehele wereld een gebrek bestaat aan deze smallfilms. De meesten zijn verkleiningen van normaalfilms. Door deze verkleining verliest de film vaak zeer aan beeld- en geluidsterkte. Naar ik meen is Amerika het enige land ter wereld, dat bij opnamen van 35 mm. film tegelijkertijd een 16 mm. copie maakt. Niets ware dus gemakkelijker dan een groot aantal van deze copieën in de U.S.A. te kopen. Maar dan leert het deviezenspook om de hoek!

Een gunstige factor voor de distributie is, dat Dienst Welfare zo juist een overeenkomst heeft gemaakt met Multifilm, waardoor welkijks een vijftiental nieuwe

(vervolg op pag. 3).

DE ROTDE KRUIS PRIJSVRA

te hebben gekregen en verlangten in zich gevoeld hebben daar ook eens rond te zwerfen. Velen zijn van dit land gaan houden en willen trachten hier een toekomst te zoeken.

Wat zullen de mogelijkheden zijn.....? Dit is een vraag die makkelijk te stellen maar moeilijk te beantwoorden is. In de eerste plaats is dit natuurlijk afhankelijk van de politieke ontwikkeling in dit land. Maar laten wij de politiek er buiten houden.

Om van een redelijke basis uit te kunnen gaan, zou ik willen aannemen, dat het economische aspect van Indië van vóór 1940 hersteld zal worden, misschien in iets gewijzigde vorm, maar in fette grotere mate. Zonder een sluitende economie is nu eenmaal geen land bestaansbaar, ook Indonesië niet. Het land is tot deze tijd een landbouwstaat geweest, zoals alle landbouwlanden. Het voerde landbouwproducten zoals suiker, koffie, thee en rubber uit en industrieproducten in. Hiernaast had het Indië van vóór 1940 een opkomende lichte industrie.

De functie van de Europeanen hier is geweest dat te doen wat de Indonesiër zelf niet kon. Het kwam neer op het geven van leiding en het uittrengen van vak-kennis. In het algemeen werden dus hier de hogere betrekkingen door Europeanen bekleed, want zoals overal ter wereld werd ook hier hij, die leiding kon geven aan anderen, beter betaald dan zijn ondergeschikten. Hetzelfde geldt voor vakmanschap.

Is de Indonesiër nu in staat deze leiding gevende posities zelf te vervullen? Wij zien hier op een Indonesische bevolking van 50 miljoen, om ons bij Java te houden, een wel zeer dunne bovenlaag van

lofig niet kan worden gemist.

Ik wil hier herhalen, wat ik reeds schreef. Voor alles wat de Indonesiër zelf kan heeft men geen importkrachten nodig. Er zal vraag zijn naar ontwikkelde mensen, die leiding kunnen geven en naar experts. Hierover nader in een volgend artikelje.

R. H. R.
Hoofd van de Dienst Verzorging Arbeidsreserve en Arbeidsbemiddeling.

Dienst Vorming presentiert: Duo Rijnsbeck - Rietema

Wij waren verrast, toen wij Woensdagmorgen te 11.00 uur het Royal-theater betraden en een fleurig uitgedoste gestalte onder opwekkend pianospel in uitgelaten dans over het toneel zagen zweven.

Zo, zo, dit was dus: „Bergcultures speciaal thee en kina door de heer R.H. Rietema", zoals de ons toegezonden circulaire vermeldde.

Wij weten dat de dienst Vorming er slag van heeft vele argeloze burgers voor haar wagen te spannen: wij hadden echter nooit vermoed, dat zij een achtenswaardig man als de heer Rietema er toe zou kunnen brengen zich in vrouwenkieren te hullen en een thee- en kina-dans op te voeren.

Wij bleken ons gelukkig vergist te hebben: dit was de heer Rietema niet. Deze stond even verrast als wij met zijn mond vol tanden inplaats van vol thee en kina, nu eens naar het publiek te staren, dan weer naar de danseres, welke niemand anders was dan Han Rijnsbeck.

Pijnigende onzekerheid heerste. Was de tamelijk goed bezette zaal gekomen voor de thee of voor de

zitten! Nouw moe!"

Dit is wel een merkwaardig verschijnsel. Vele jongelui menen nog steeds, dat in Indië de gebreken eenden je zo in de mond vliegen.

Uit deze voordracht bleek wel, dat je hard moet werken voor een behoorlijk maar allerninst overte-dreven loon. Men staart zich echter vaak blind op die geldsom en vergeet dat daar bij komt als een niet in geld uit te drukken toeslag: het prettige werk, het hartelijke land, de afwisseling en de kansen op een betere toekomst, die je kracht geven en fris houden.

Gelukkig waren er vele die de kwestie zo ook zagen en nog wel eens wilden praten met het Bureau Arbeidsbemiddeling, Bodjong 2 (Grote Huis).

Dat was het gevarieerde programma van deze morgen. Vermoedelijk heeft de heer Rietema enkele theepianters gewonnen en Han Rijnsbeck een schare toeschouwers voor haar volgende voorstellingen.

M. B.

Dringend hulp gevraagd.

Naar aanleiding van ons artikel-tje onder bovenstaande titel, waarin in wij de aandacht vroegen voor de „Stichting 1940 — 1945" ontvingen wij de opmerking, dat reeds vroeger door een ander onderdeel hogere bedragen zijn overgemaakt, dan het bedrag, dat voor een bepaald bataljon in dat artikel werd genoemd.

Wij weten van „vroeger" niets af en baseerden onze opmerking alleen op de officieel bekende resultaten naar aanleiding van de laatste oproep in de garnizoensorders.

Wij zouden ook niet op deze opmerking zijn ingegaan, als zij ons niet de gelegenheid gaf nogmaals met vette letters in de Tijger te plaatsen:

Dringend hulp gevraagd.

ten om weer tot een normale distributie te komen. Hiervoor is echter aller medewerking nodig.

In de eerste plaats dienen de operateurs ervoor te zorgen de niterste nauwkeurigheid te betrach- ten om beschadigingen van de films te voorkomen. Helaas moet van tijd tot tijd geconstateerd worden, dat door onkunde en slordigheid bijv. films terug komen, waarbij ernstige beschadigingen aan de perforatie hebben plaats gevonden. Vooral met het draalen van mobiele projectoren, die niet van Isite klas fabrikaat zijn, moet de grootste omzichtigheid betracht worden. Laat geen operateur ooit vergeten, dat slordigheid van hem talloze militairen dupeert! Verder is het van het allergruotste belang, dat de door- of terugzending der films og het juiste, in de trommel aangegeven, tijdstip geschiedt.

Stagnatie in deze verzendingen, door welke oorzaken dan ook, werpt het gehele distributiesysteem omver en maakt onze taak bijna onmogelijk.

De situatie bij de 16 mm. films is deze, dat over de gehele wereld een gebrek bestaat aan deze small-films. De meesten zijn verklein- gen van normaalfilms. Door deze verkleining verliest de film vaak zeer aan beeld- en geluidsterkte. Naar ik meen is Amerika het enige land ter wereld, dat bij opnamen van 35 mm. film tegelijkertijd een 16 mm. copie maakt. Niets ware dus gemakkelijker dan een groot aantal van deze copieën in de U.S.A. te kopen. Maar dan loert het deviezenzwyepoek om de hoek!

Een gunstige factor voor de distributie is, dat Dienst Wel fare zo juist een overeenkomst heeft gemaakt met Multifilm, waardoor wekelijks een vijftiental nieuwe

(vervolg op pag. 3).

DE RODE KRUIS PRIJSVRA

Vertrouwen

Wie in der heiden dood geloof,
voelt zich geroepen, buigt het hoofd
en brengt een groot „aan hen die weten”
Zijn geest is aan hun geest verwant
In heide voor het vaderland.
Er is geen scheiding tussen zielen.
Grenzen vervagen en de tijd
noord veld van offervaardigheid
om het volmakte nu te streven.
Om dat wat groot is te verstaan,
rustig van kracht tot kracht te gaan,
door innerlijken drang gedreven.
Hij luistert naar een hoog bevel
Hij ziet niet om, hij zoekt herstel.
Hij wil getroost zijn en genezen.
Hij is verbonden met het al:
wat was, wat is, wat komen zal,
met wat onsterfelijk is in wezen.
Wie dood en leven zo beest,
Hij weet van wijken en noch van klagen.
Hij legt zijn toekomst en zijn lot
stil in de handen van zijn God:
Hij wordt op vleugelen getragen.
Elizabeth van Waasdijk.

Meester van de weg.

En laat ik nu eens niet vervallen
in de typisch Hollandse schou-
derschokkende onverschilligheid,
maar rondut zeggen, dat ik er
verdraaid groots op ga, dat ons
uitgemergelde landje, toen het am-
per een veer van de hongertige
mond kon weghlazen, er binnen de
twee jaar voor gezorgd heeft, de
meester van de Europese weg te
zijn! Want eerst komen wij, dan
een hele tijd niets en dan de Bel-
gen en de Denen pas.

Opschepperij?

Dan moet U de verhalen van de
chautfeurs eens horen en U vindt
Uzelf maar een miezerig mannetje.
Toen wij van de winter klaagden
over de weinige kolen en huiverde
bij ons schrielle kachelijte zaten te
kleunen, toen hielden zij de weg
van duizend kilometer. Toen lag
de concurrentie voor mirakel langs
de kant. Toen zei Leen tegen Ber-
tus: „t Is niet zo best, broer.
Twee meter sneeuw, zeker een mijl
lang. Geef me de schep maar weer
es.” Toen groeven twee Hollandse
jongens honderden meters ver de
sneeuw weg, namen een jankidoe-
del tegen de kiligheid en zeiden:

„Zet 'm op!”

En daar ging die Mack weer
door het verlaten winterse land.
Zo hebben ze de Leipziger Jahr-
messe gehaald en is een colonne
naar Warschau gebracht, langs
een bos, waar het nog krioelt van
ondergedoken S.S.-ers en Russi-
sche deserteurs, rovers, die in
holen huizen en leven van de gap
en de graai, gewapend gespuis,
waar de Hollanders geen simpel
blafertje tegen konden gebruiken.
t Was soms zo erg, dat ze een
Russische tank meekregen, omdat
het bij nacht een beetje te gek
werd om ongescoordeerd die woud-
weg af te rijden.

Vijf dagen zat er een inge-
sneeuwd en toen de maats hem
kwamen bevrijden, zei ie: „Ha, die
jonges!” hetgeen betekende: „Wat
ben ik allernachtig bij, dat jultie

De NIWA bracht

Zoals een goed restaurant diver-
se gerechten op haar menu heeft
staan, zo brengt ook de NIWA een
assortiment van artiesten. Popula-
re artiesten, waarnaar iedereen gaat
kijken en luisteren, en artiesten, die
slechts door een bepaald gedeelte
van het publiek worden gewaar-
deerd.

Verandering van spijs doet eten,
zegt het spreekwoord, maar er
moet tussen de maaltijden enige
tussenuimte zijn, anders wordt de
maag overladen. De ene week vol-
op en dan een paar weken niets
is niet bevorderlijk voor de spij-
vertering.

Zo zagen we dan een revue en
woorden een klassieke avond bij:
Max Tailleur en zijn gezelschap:
Sylvain Poons, de Novelty Sisters
en Han Eggersman. Royal theater
pulle van alle kanten uit en op de
buitenposten zat men in de ramen
en hanebalken. Opgepakt als de
Amsterdamse tram en als sardines
in blik. Er was een geladen stem-
ming, die losbrak in lahsalvo's
en lachkrampen. Sylvain Poons is
een ras-artist, die doorkneet is in
de knepen van zijn vak. De Novel-
ty Sisters: knots-knal-leuk en Han
Eggersman een vlot pianist en
chansonnier. En Max Tailleur?
Sinds ik hem uit Frankrijk ken,
heeft hij nog niets van zijn „flax-
de-bouche” ingeboet. Dat bleek
evenzeer achter de coulissen als
op het toneel. Vijf dagen hebben
zij Semarang vermaakt — te kort
voor een dergelijk gezelschap.

Het tweede gerecht was heel
anders van samenstelling, meer
voor hen, die van de fijne kenken
houden. Rosita Driessen, een voor-
drachtkunstenaar, die ons met
haar gedichten, novelles en sprook-
jes in Nederlands en Vlaams
steeds opnieuw wist te boeien en
door haar levendige vertelkunst
ons de geschiedende tafereelen voor-
toverde. Han Ripbeek bracht ver-
schillende dansen, welke door de
kleurrijke originele kledij de moei-
te van het aanzien waard waren.
De begeleiding werd verzorgd door
Piet Snelleman. Een rustige avond,
vol kunstgenot. Een gerecht, dat
niet zwaar op de maag ligt, maar
ook een gerecht, dat men moet
weten te genieten.

En nu wachten we op het vol-
gend gerecht.

J.V.A.

Een opwekkend woordje aan onze sigarettenruikers.

Ik hoor hier en daar nog wel eens
een misnoedig woordje over de ver-
strekking van sigaretten. Kijk eens
jongelui, je moet je in dit opzicht
weten te bedwingen. Kommen de si-
garetten wat laat: wehnu, des te lan-
ger heb je daarna te roken. Zijn ze
wat muff of misschen beschimmel-
d: wij hebben toch het tropenzonnetje
om ze weer lekker droog en knap-
pend te maken.

Is de kwaliteit niet zoals je zoudt
wensen: bedenk met welke surroga-
ten vijf U in de bezettingstijd hebt
moeten behelpen. Toont een beetje
goede wil. Dat is de beste saus ook
voor tabak. Zou je je best eens doen?
Een pijprouker.

Piet Bakker.
(Uit: Elzeviers Weekblad)

MASMAN & STROINK SMG.

Wel Ruggegraat!

Vorige week werd onder deze ti-
tel een ingezonden stuk opego-
men, dat aandacht vroeg voor de
cursisten nachtschrijven.

Thans zijn de eerste discipelen,
die onder auspicien van Vorming
hun opleiding kregen, geslaagd.
Hun namen zijn:

L. Abhink	Mil. Hoopitaal
P. Duyu	Staf T-Brigade
F. R. Geradits	Havecommando.
G. H. Kaak	II-7 R. I.
Chr. Smits	„ „
J. W. Blonk	„ „
W. F. Geldof	„ „
J. L. R. Gommans	„ „
F. L. Hofmans	„ „
W. I. J. Jans	II-6 R. I.
F. Th. M. Klein	„ „
T. H. Kollmer	„ „
A. Kops	„ „
G. J. Piest	„ „
J. H. Weijers	„ „

De geslaagden zullen Zondag
a.s. te 11.30 uur ten kantore van
de dienst Vorming worden ont-
vangen, om een kleine hulde in
ontvangst te nemen.

Ook onzerzijds: van harte profi-
ciati!

Van verschillende zijden wordt ons
gevraagd, wat toch wel de betekenis
is van de legendarische sigaretten-
merken. Dientengevolge hebben wij
ons tot onze medewerker OPA ge-
wend, die na raadpleging van zijn
Prinkier Wins ons het volgende me-
dedeelde:

De momenteel in omloop zijnde
cigarettenmerken hebben
ontstaan uit afkortingen, bv.
Zipper: Zeer Impopulair, probeer
ploppers eerst te roken.
Midway: Minder inferieur, door-
snee wanproduct. Alleen voor yzer-
vreters.

Cresta: Critische rokers eisen
steeds toch andere.
Een volgende keer zullen wij een
definitie van militaire termen
ontvingen, welke wij eveneens van
OPA

Getrouwd:

A. HENRAAT

en

TAN SAM NIO

Semarang, 10 Juli 1947
2-2-6 R.I.

Pendhikan Kidool 48

De Brigade Aalmoezener
Pater Bonke vraagt nog-
mals om afdrukjes van fo-
to's, welke gemaakt zijn tij-
dens de openlucht H. Mis op
het Erekerkhof op 26 Maart
j.l. Adress: van de Hoopweg
9.

VERMIST:

Hond van het mannelijk
geslacht, luisterend naar de
naam „Whiskey”, wit-zwart-
gevekt. Ras: bastard —
kruising tussen wild varken
en kampong-terrier. Het
beestje is van patrouille niet
op zijn basis teruggekeerd.
Tegen beloning terug te
bezorgen bij Ct Karanganjur.

in de typisch Hollandse schouderschoukkende onverschilligheid, maar ronduit zeggen, dat ik er verdraaid groots op ga, dat ons uitgemergelde landje, toen het amper een veer van de hongertige mond kon weghlazen, er binnen de twee jaar voor gezorgd heeft, de meester van de Europese weg te zijn! Want eerst komen wij, dan een hele tijd niets en dan de Belgen en de Denen pas.

Opschepperij?

Dan moet U de verhalen van de chauffeurs eens horen en U vindt Uzelf maar een miezerig mannetje. Toen wij van de winter klaagden over de weinige kolen en huiverend bij ons schrielle kacheltje zaten te kleunen, toen hielden zij de weg van duizend kilometer. Toen lag de concurrentie voor mirakel langs de kant. Toen zei Leen tegen Bertus: „'t Is niet zo best, broer. Twee meter sneeuw, zeker een mijl lang. Geef me de schep maar weer es.” Toen groeven twee Hollandse jongens honderden meters ver de sneeuw weg, namen een jankdoedel tegen de killigheid en zeiden:

„Zet 'm op!”

En daar ging die Maack weer door het verlaten winterse land. Zo hebben ze de Leipziger Jahresmesse gehaald en is een colonne naar Warschau gebracht, langs een bos, waar het nog krioelt van ondergedoken S.S.-ers en Russische deserteurs, rovers, die in holen huizen en leven van de gap en de graai, gewapend gespuis, waar de Hollanders geen simpel blaaffertje tegen konden gebruiken. Was soms zo erg, dat ze een Russische tank meekregen, omdat het bij nacht een beetje tè gek werd om ongescoorterd die woudweg af te rijden.

Vijf dagen zat er een ingesneeuwd en toen de maats hem kwamen bevriften, zei ie: „Ha, die jonges!” hetgeen betekende: „Wat ben ik almachtig blij, dat jullie

Aan julle, chauffeurs van Van Gend en Loos, draag ik deze schrijverij op. Want julle behoren tot het beste, dat Holland te bieden heeft. Het merg van de watergeuzen hebben jullie in je knoken. Het lef, de taase wistracht, de „hoe we 't 'n moeten filiken, weten we niet, maar komen zullen naar de Indiah. Met tien woorden Duits, waarvan je het glazuur van je tanden springt, vijf woorden van het knarsrigste steenkolen-Engels en helemaal geen letter Frans overwinnen julle de douanemoeligheden en over de grens grijns je tegen mekaar: „Ziezo, die fles jagen hebben we er weer door gekregen!”

Ik heb het grootste respect voor het verre doozichtvermogen van de directie der A.T.O. Zij heeft begrepen, dat hier een kans voor Nederland lag om de veezen te ver dienen. Zij organiseerde de dienst, zorgde voor de spullen, bemachtigde de vracht vóór de snufflerd van een concurrent en veroverde zich een naam, die als een klok klinkt.

Maar Leen en Bertus en Ben en Gerrit moeten het werk op de weg doen, in verstijvende kou en barrende hitte. Die krijgen een lading diepvriesvis uit IJsland, die 14 graden onder nul aan de Moldau moet aankomen, en zij maken een nonstopritje van dertig uur, horen in Praag van meneer Groeneveld of meneer Mars, dat ze meteen even door moeten naar Bratslava, wat toch even goed weer driehonderd kilometerjes over een kreng van 'n weg is, lossen daar de boel, slaan een paar lieve Sluwoytzen achter hun knopen, dansen nog een uurkje of wat met een stuk weelde van een Slowakse zus en zeggen dan: „Ziezo, onze achturen-dag zit er weer op, we zullen de koffer es opzoeken”.

Piet Bakker.

(Uit: Elzeviers Weekblad)

Eggersman een vlot pianist en chansonnier. En Max TAILLEUR? Sinds ik hem uit Frankrijk ken, heeft hij nog niets van zijn „flux-de-bouche” ingeboekt. Dat bleek evenzeer achter de coulissen als op het toneel. Vijf dagen hebben zij Semarang vermaakt — te kort voor een dergelijk gezelschap.

Het tweede gerecht was heel anders van samenstelling, meer voor hen, die van de fijne keuken houden. Rosita Driessen, een voordrachtkunstenaar, die ons met haar gedichten, novelles en sprookjes in Nederlands en Vlaams steeds opnieuw wist te boeien en door haar levendige vertelkunst ons de geschiedende tafereelen voortoverde. Han Rijnbeck bracht verschillende dansen, welke door de kleurrijke originele kledij de moeite van het aanzien waard waren. De begeleiding werd verzorgd door Piet Snelleman. Een rustige avond, vol kunstgenot. Een gerecht, dat niet zwaar op de maag ligt, maar ook een gerecht, dat men moet weten te genieten.

En nu wachten we op het volgende gerecht.

J.V.A.

Een opwekkend woordje aan onze sigarettenrokers.

Ik hoor hier en daar nog wel eens een misnoedig woordje over de verstreking van sigaretten. Kijk eens jongelui, je moet je in dit opzicht welven te bedwingen. Komen de sigaretten wat laat: welnu, des te later heb je daarna te roken. Zijn ze wat ruif of misschien beschimmeld: wij hebben toch het tropenzonnekje om ze weer lekker droog en knappend te maken.

Is de kwaliteit niet zoals je zoudt wensen: bedenkt met welke surrogaten gij U in de bezettingstijd hebt moeten behelpen. Toont een beetje goede wil. Dat is de beste saus ook voor tabak. Zul je je best eens doen?

Ben zijpraker.

Van verschillende zijden wordt ons gevraagd, wat loch wel de betekenis is van de tegenwoordige sigarettenmerken. Dientengevolge hebben wij ons lot onze medewerker OPA gewend, die na raadpleging van zijn Prinkler Wins ons het volgende mededeelde:

De momenteel in omloop zijnde cigarettmerken hebben namen, onstaan uit afkortingen, bv. Zipper: Zeer impopulair, probeer ploppers eerst te roken. Midway: Minder interieur, doorsnee wampproduct. Alleen voor yzervreters.

Cresta: Critische rokers eisen steeds toch andere.

Een volgende keer zullen wij een definitie van militaire termen geven, welke wij eveneens van OPA ontvingen.

Getrouwd:

A. HENRAAT

en

TAN SAM NIO

Semarang, 10 Juli 1947

2-2-6 R.I.

Pendrikan Kidol 48

De Brigade Aalmoesentler Pater Bonke vraagt nogmaals om afdrankjes van foto's, welke gemaakt zijn tijdens de openlucht H. Mis op het Erekerkhof op 26 Maart j.l. Adres: van de Hoopweg 9.

VERMIST:

Hond van het mannelijk geslacht, luisterend naar de naam „Whiskey”, wit-zwart, gevlekt. Ras: bastard — kruising tussen wild varken en kampong-terrier. Het beestje is van patrouille niet op zijn basis teruggekeerd. Tegen beloning terug te bezorgen bij Ct Karangrajanjar.

MASMAN & STROINK SMG.